

Arrest

nr. 257 031 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op X 1992 te X, zoba Noordelijke Rode Zee, Eritrea. U heeft de Eritrese nationaliteit. Uw moeder overleed toen u zes maand oud was. U werd opgevoed door uw grootouders in Korbaria, zoba Debub, subzoba Dekemhare.

U was in Korbaria tot uw negende graad. U ging van de eerste tot de vijfde graad naar de Elementary School in Korbaria. Van de zesde tot de achtste graad ging u naar de Nakfane Junior School. Vanaf de negende graad ging u naar Dekemhare High School.

U werd thuis meegenomen tijdens een giffa. U werd meegenomen naar Mai Seraw en drie maanden opgesloten in de ondergrondse gevangenis. Na die drie maanden begon u de militaire training, ook voor drie maanden. U werd daarna toegewezen om te werken in Mai Seraw. U miste uw grootouders en bent na twee dagen vertrokken. U verbleef van maart 2012 tot juli 2014 terug in Korbaria. U hielp uw grootouders op de boerderij maar sliep niet thuis om confrontaties met de overheid te vermijden. U huwde in 2013 met uw echtgenote in Korbaria.

In juli 2014 werd u opnieuw meegenomen uit het huis van uw grootouders tijdens een giffa. U werd meegenomen naar Hash Ferai. U werd daar drie weken vastgehouden in de gevangenis. Van daar werd u naar Nakfa gebracht, waar u nog drie maanden in de gevangenis doorbracht. Daarna werd u naar Klima gebracht, in Assab. U werd ook daar één maand in de gevangenis gezet, en begon daarna de militaire training van drie maanden en enkele weken. Na de training werd u naar de 38e divisie in Assab gebracht. U was daar twee weken voordat u ontsnapte naar Ethiopië. U moest de grens bewaken 's nachts. U was een gewone soldaat. Tijdens een nachtschift ontsnapte u samen met uw vriend. Er was niemand anders. U stak de grens over in Bure. Toen de zon opkwam, gingen jullie naar de Ethiopische soldaten en gaven jullie zich over. Ze namen jullie mee naar Enda Ba Guna en van daar werd u naar Hintsats gebacht. Na één maand in Ethiopië reisde u door Soedan, Libië, Italië, Duitsland, Zweden en Noorwegen.

U diende in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming in op 26 mei 2015. U verklaart dat u een verblijfsstatus kreeg voor 7 maanden en dat u daarna voor bijna 4 jaar zonder papieren woonde. De Noorse autoriteiten besloten evenwel om u uit te sluiten van internationale bescherming, op grond van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie van Genève. U ging tegen deze beslissing in beroep, maar de Commissie Vreemdelingenzaken (UNE) bevestigde de beslissing zoals deze genomen werd door het Noorse Directoraat Vreemdelingenzaken. U reisde in oktober 2019 naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde autoriteiten op 14 november 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 5904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).*

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, **achtergrond**, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de **redenen waarom u een verzoek indient**.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud dd. 27.11.2020 (verder NPO), p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist kan worden. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht wordt opgemerkt dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u Eritrea op illegale wijze heeft verlaten. **U maakt uw levensomstandigheden te Eritrea, en uw positie en taken binnen het Eritrese leger, niet aannemelijk, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw illegale vlucht in het algemeen in twijfel getrokken wordt.**

Tijdens het onderhoud voor het CGVS gevraagd waar u overal verbleven hebt in Eritrea, verklaart u opgevoed te zijn door uw grootouders in **Korbaria** en daar opgepakt te zijn bij een giffa toen u in de negende graad zat, in oktober 2011 (NPO, p. 4, 5). U werd daarop drie maanden gevangengenomen in **Mai Seraw**, waarna u drie maanden militaire training volgde **op dezelfde plaats**. U werd daarna toegewezen om te werken in Mai Seraw, Ndehandessa. U miste uw grootouders en bent na twee dagen vertrokken (NPO, p. 4, 6). U verbleef **van maart 2012 tot juli 2014 terug in Korbaria** (NPO, p. 5). In **juli 2014** werd u opnieuw **in Korbaria** opgepakt bij een giffa (NPO, p. 7). U werd meegenomen naar **Hash Ferai**, waar u **drie weken** werd vastgehouden in de gevangenis. Van daar werd u naar **Nakfa** gebracht, waar u nog **drie maanden** in de gevangenis doorbracht. Daarna werd u naar **Klima** gebracht, in Assab. U werd ook daar **één maand** in de gevangenis gezet, en begon daarna de militaire training van **drie maanden en enkele weken**. Na de training werd u naar de **38e divisie** in het Assab-gebied gebracht.

Voor de **Noorse asielinstanties** verklaarde u echter dat u in 2011 zakte voor uw negende graad en u omwille van uw leeftijd werd geweigerd om het negende jaar over te doen. U probeerde daarom naar Afhimbol te reizen, waar uw vader was. U werd ingerekend vooraleer u arriveerde en gearresteerd in de tiende maand van 2011. U werd naar **Nakfa** gestuurd voor een militaire opleiding van zes maanden. (Vertaling interview betreffende aanvraag om bescherming – toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier). **Na die zes maanden** werd u toegewezen aan **divisie 38** in het gebied van **Assab**. Na zes maanden kreeg u **twee maanden verlof** (in oktober 2012) om te trouwen. Daarna ging u **terug naar uw eenheid** in het grensgebied.

U legt dus tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de plaatsen waar u gevangengenomen werd, uw militaire training deed en verbleef, hoe vaak en tijdens welke periode(s) dat was. Samengevat verklaarde u voor de Belgische asielinstanties dat u **twee keer werd opgepakt bij een giffa** (in oktober 2011 en juli 2014), dat u **op vier plaatsen werd vastgehouden** (Mai Seraw, Hash Ferai, Nakfa en Klima) en dat u **op twee verschillende plaatsen en periodes militaire**

training volgde (3 maanden Mai Seraw in 2011 en 3 maanden in Klima in 2014). Voor de Noorse asielinstanties verklaart u echter dat u slechts één keer werd opgepakt bij een giffa (in oktober 2011), en rechtstreeks naar Nakfa werd gestuurd, waar u zes maanden militaire opleiding volgde.

Gevraagd naar de **duur van uw militaire dienst en uw taken**, verklaart u voor het CGVS dat u **slechts twee weken** deel uitmaakte van de 38e divisie (NPO, p. 8) voor u illegaal vertrok in mei 2015. U verklaart daarna eerst “ze hebben mij geen taak gegeven, ik bleef maar enkele dagen daar (...). Als ik daar langer was gebleven, konden ze mij naar de grens brengen”. Gevraagd of u ooit aan de grens was, antwoordt u van niet (NPO, p. 9). Erop gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS dd. 08.09.2020, p. 3) verklaard had dat u in Bure was, verklaart u dat u toch de grens moest bewaken (NPO, p. 9). U verklaart dat dit **enkel 's nachts** was, dat u niets anders moest doen dan bewaken en dat u nooit op iemand geschoten hebt (NPO, p. 9). Gevraagd of u mensen onder u had, zegt u letterlijk “ik ben maar een gewone soldaat” (NPO, p. 10). **Uw verklaringen voor het CGVS zijn echter tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde voor de Noorse asielinstanties.** Immers, voor de Noorse asielinstanties verklaarde u dat u reeds **vanaf april 2012**, na het afronden van de zes maand durende militaire opleiding in Nakfa, deel uitmaakte van divisie 38, waar u verantwoordelijk was voor zware artillerie. U was de tweede kanonnier. Uw taken bestonden uit **overdag** de wacht houden in het grensgebied, aan de frontlijn, in de tweede lijn, met alle zware artillerie (Vertaling Noors dossier, deel “Interview betreffende aanvraag om bescherming”, p. 13-14). Ook verklaarde u dat u **in 2014 teamleider werd van 3 personen**. U moest hen orders geven die van de troepenaanvoerders kwamen en die samen met hen uitvoeren. U mocht zelf lichte straffen opleggen. Bij zware fouten moest u doorsturen naar uw eigen oversten (Ibidem, p. 13, 15). Op een bepaald moment werd u door de compagnieleiders opgelegd om een zekere T. **te straffen met zwaardere straffen**. U weigerde dit eerst, strafte hem daarna voor twee weken, en weigerde daarna verder te gaan. U belandde daarna in de gevangenis voor ongeveer vier maanden, van maand 1 tot 5 (Ibidem, p. 13-14). U vluchtte daarna, samen met een 20-tal andere gevangenen, uit de gevangenis en slaagde erin, ondanks het feit dat jullie werden beschoten, het land illegaal te ontvluchten via de landsgrens met Ethiopië (Ibidem, p. 15) **U legt bijgevolg ook tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de duur van uw militaire dienst en uw taken.** Samengevat verklaart u bij de Belgische asielinstanties dat u uw militaire dienst aanvatte in 2015 en slechts 2 weken duurde, dat u een gewone soldaat was en de grens 's nachts moest bewaken. Bij de Noorse instanties verklaart u dat u uw militaire dienst reeds aanvatte in april 2012, u verantwoordelijk was voor zware artillerie, overdag de grens moest bewaken en vanaf 2014 teamleider was van 3 personen.

Bovenstaande vaststellingen – waaruit manifeste tegenstrijdigheden naar voren komen betreffende uw beweerde levensloop in Eritrea, en positie en verantwoordelijkheden binnen het Eritrees leger – doen ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Niet enkel doen deze vaststellingen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerde dienstplicht in Eritrea, maar ook – en niet in het minst – aan de geloofwaardigheid van uw beweerd illegaal vertrek, en de wijze waarop u dit vertrekt schetst.

Zo verklaarde u voor het CGVS dat u, nadat u naar Assab gebracht werd, u eerst een maand in detentie verbleef, en nadien de militaire training aanvatte, die 3 maanden en enkele weken duurden (NPO, p. 8). U werd nadien aangesteld in de 38e divisie te Assab, waar u reeds na twee weken deserteerde, en illegaal de grens overstak naar Ethiopië. Omtrent dit beweerd illegaal vertrek, verklaarde u verder dat u de kans had om weg te komen op het juiste moment, u op het moment van uw vertrek net aan het bewaken was nabij Bure aan de Ethiopische grens, u uw geweer liet liggen, en u samen met een vriend van u uit uw eenheid wegliep (NPO, p. 13). Voor de Noorse asielinstanties verklaarde u echter dat u reeds sinds april 2012 aangesteld was in divisie 38 te Assab, u er in het jaar 2014 gepromoveerd werd tot teamleider, en u uiteindelijk gearresteerd werd in januari 2015. Na een detentie van ruim 4 en een halve maand, zo verklaarde u, slaagde u er, samen met een 20-tal andere gevangenen in om uit de gevangenis te ontsnappen. Hierbij zouden drie personen dood geschoten zijn, en zeker 17 zouden erin geslaagd zijn Ethiopië te bereiken, gezien jullie elkaar ontmoetten in het vluchtelingenkamp in Ethiopië (Vertaling Noors dossier, deel “Interview betreffende aanvraag om bescherming”, p. 13-16).

Uit bovenstaande komt eenduidig naar voren dat u niet enkel manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de wijze waarop u Eritrea beweerdelijk verliet, en de omstandigheden waarin u zich zou hebben bevonden voorafgaand aan uw vertrek, maar ook dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de problemen die u er destijds toe zouden hebben genoopt om het land te ontvluchten.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren en reële situatie in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd nochtans verschillende malen uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden, en u werd meermaals aangespoord om de waarheid te vertellen (NPO, p. 3 + p. 14-16) en geconfronteerd met de inconsistenties en tegenstrijdigheden (NPO, p. 14-16). U bleef echter bij uw verklaringen en besluit met: "ja, dit is mijn echte verhaal dat ik u nu vertel, ik zou het op een bijbel kunnen zweren" (NPO, p. 16).

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren.

*Hierbij komt dat uw verklaringen over de **procedure in Noorwegen** niet overeenstemmen met de informatie uit het administratief dossier. U verklaart dat u slechts een verblijfsstatus voor zeven maanden kreeg en geen idee heeft waarom dat zo is (NPO, p. 4). U verklaart ook dat u daar meer dan vier jaar zonder papieren leefde. **Uit het Noorse dossier blijkt echter dat de Noorse autoriteiten op 13 juni 2017 besloten om u uit te sluiten van internationale bescherming, op grond van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie van Genève** (Vertaling Noors dossier, deel "Beslissing-inwilliging van een voorlopige verblijfsvergunning en weigering van een vreemdelingenpaspoort" dd. 13 juni 2017). U ging tegen deze beslissing in beroep, maar de Commissie Vreemdelingenzaken (UNE) bevestigde de beslissing zoals deze genomen werd door het Noorse Directoraat Vreemdelingenzaken op 03 april 2018 (Vertaling Noors dossier, deel "Beslissing Vreemdelingencommissie" dd. 03 april 2028). **De Noorse autoriteiten gaven wel u een voorlopige (en verlengbare) verblijfsvergunning voor zeven maanden omdat u beschermd was tegen uitwijzing omwille van een hindernis voor terugkeer.** Deze vergunning verliep op 13 januari 2018 en u heeft niet om hernieuwing gevraagd. De Noorse autoriteiten bevestigden op 05 juni 2020 echter wel dat u nog steeds beschermd was tegen uitwijzing (Vertaling Noors dossier, deel "Beslissing betreffende uitwijzing en registratie in het Schengen Informatiesysteem" dd. 05/06/2020). **Hieruit blijkt dat duidelijk u niet eerlijk was over het verloop van uw procedure in Noorwegen, noch over uw verblijfssituatie.** Dit ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid alleen verder.*

Uw identiteitskaart heeft slechts betrekking op uw identiteitsgegevens en is niet in staat het bovenstaande te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert een schending aan van "artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending

van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Aangaande het "objectieve risico van vervolging in Eritrea" stelt verzoeker:

"Verzoeker heeft de Eritrese nationaliteit en is werkelijk afkomstig uit Eritrea, dit heeft verwerende partij in de bestreden beslissing bevestigd. Dit vloeit ook uit de procedure in Noorwegen, waar verzoekers' nationaliteit en afkomst nooit in twijfel werden getrokken.

Verzoeker nationaliteit is al voldoende om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Het vereist op zijn minst speciale waakzaamheid, quod non in casu.

Uw Raad is wel bewust van het feit dat de Eritrese regering bijzonder oppressief is en voor jaren zich al schuldig maakt aan systematische en grootschalige schendingen van mensenrechten.

De VN-onderzoekscommissie inzake mensenrechtenschendingen in Eritrea heeft misdaden tegen de mensheid die door de overheidsinstellingen werden gepleegd aangekaart.

Volgens Human Rights Watch zouden in de afgelopen 25 jaar zo'n 400.000 Eritreeërs gedwongen zijn tot slavernij in de vorm van oneindige militaire en nationale dienstplicht. Velen zouden slachtoffer zijn geworden van verkrachtingen, buitenrechtelijke executies, uitzichtloze en inhumane detentie. In Eritrea regeert de angst en niet het recht (Human Rights Watch, World Report 2019, stuk 3): [...]

Dit heeft verzoeker ook uitgelegd tijdens zijn gehoor (CGVS gehoornotitie's, pg. 12): [...]

Verzoeker, van Eritrese nationaliteit, loopt vervolgens het risico, enkel omwille van zijn nationaliteit, voor vervolgingen en voor onmenselijke behandelingen.

Naast de mensenrechtenschendingen, waarvan slachtoffers kunnen worden alle Eritrese onderdanen, dus ook verzoeker, verbiedt de regering emigratie en bestraft heftig ontsnappingspoging (Human Rights Watch, World Report 2019 stuk 3): [...]

Amnesty International heeft in zijn jaarverslag 2017/18 ook de risico voor willekeurige opsluiting, ontvoering en seksuele misbruik aangekaart voor burgers die trachten naar Europa te vluchten (Amnesty International, Rapport 2017/18, stuk 4) : [...]

Verwerende partij verwijst meerdere keren in de beslissing naar het feit dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt illegaal het land te hebben verlaten (p. 2, §8; p.3, §§ 5 en 6; p. 4, §1-2).

Hierop zal hieronder worden teruggekomen, maar er moet benadrukt worden dat niets erop wijst dat enkel de personen die illegaal het land hebben verlaten vervolgingen vrezen in geval bij terugkeer.

Mensen die Eritrea legaal hebben verlaten en een asielaanvraag hebben ingediend in Europa kunnen ook een vrees hebben bij terugkeer, des te meer omdat het eerste wat verzoeker vreest, verband houdt met desertie en niet met het illegaal verlaten van het land (zie punt 2.3).

Het administratief dossier bevat geen enkel informatie die bovenstaande besluiten zouden weerleggen. In tegendeel, het enige COI Focus beschikbaar (stuk 5) op de website van het CGVS verwijst naar de situaties van "returnees" die worden vervolgd in vele gevallen, namelijk de situaties van "returnees" die schuldig zijn van desertie: [...]

Het al dan niet illegaal of legaal vertrek van verzoeker uit Eritrea heeft geen incident op het feit dat hij bij terugkeer, als returnee, vervolgd zal worden.

Het CGVS kan niet beweren dat al degenen die Eritrea legaal verlaten, bij terugkeer geen problemen ondervinden. Dit blijkt uit geen enkele informatie en de hierboven ontwikkelde informatie bewijst het tegendeel.

De aannemelijkheid van het verhaal van verzoeker laten afhangen van de vraag of hij Eritrea al dan niet illegaal heeft verlaten, is een kortere weg daar er objectieve vrezen bestaan voor elk Eritrese onderdaan

die naar Eritrea zou terugkeren, wat ook bevestigd wordt met de bescherming tegen uitwijzing erkend door de Noorse instanties.

Indien het CGVS had twijfels aan de nationaliteit of herkomst van verzoeker, dan had het kunnen concluderen dat het duidelijk niet overtuigd was dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar de argumenten die in de bestreden beslissing worden aangevoerd laten deze conclusie niet toe,.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoeker, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd (hier, uitsluiting in Noorwegen en bescherming tegen uitwijzing).

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is."

Wat betreft "verzoekers vrezen" voert het verzoekschrift aan:

"Verzoeker stipte de volgende vrezen aan tijdens zijn gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken : [...]

Tijdens de hoorzitting bij het CGVS is hem de vraag van zijn vrezen niet gesteld.

Men kan vaststellen dat verzoeker vrezen heeft ten aanzien van zijn desertie en dat hij niets zegt over vrezen omtrent het illegaal vertrekken van Eritrea. Waarom verwerende partij zich vervolgens enkel op dit element richt blijft onbegrijpelijk.

[...]

De wederpartij houdt alleen vol dat verzoekers vertrek uit het land zeker legaal was en concludeerde derhalve dat er geen vrees bestaat.

Dit wordt vastgesteld omwille van de algemene ongeloofwaardigheid van verzoekers' relaas maar wordt niet precies aangeduid waarom verzoekers illegale vertrek niet aannemelijk is.

Evenmin kan de wederpartij de verklaringen van de verzoeker vergelijken met die in Noorwegen en alleen de "belastende" elementen, d.w.z. de tegenstrijdigheden, behouden. Indien zij de procedures wil vergelijken, moet rekening worden gehouden met alle elementen van de Noorse procedure en dit impliceert ook de positieve elementen van verzoeker, namelijk het feit dat hij was uitgesloten van de status, hetgeen impliceert dat hij deze had kunnen verkrijgen, en het feit dat hij is beschermd door een niet-uitzettingsclausule, wat bewijst dat vrezen in Eritrea bestaan.

[...]

Bovendien heeft verzoeker tijdens de Noorse procedure verklaard dat hij het grondgebied illegaal had verlaten. Dit werd niet betwist door de Noorse overheden. Dit deel van zijn verslag is dus consistent en er is geen reden om eraan te twijfelen. Al deze elementen wijzen erop dat verzoeker Eritrea illegaal heeft verlaten en dat hij een gegronde vrees heeft voor terugkeer naar Eritrea.

Deze vrezen moeten als aannemelijk worden verklaard aangezien verzoeker in de procedure in Noorwegen van het statuut werd uitgesloten, wat wil zeggen dat hij eigenlijk de voorwaarden vervuld om als vluchtelingen te worden erkend maar dat er een uitsluitingsclausule hem werd toegepast.

Het feit dat verzoekers' vrezen aannemelijk zijn blijkt ook het feit dat verzoeker in Noorwegen over een bescherming tegen uitwijzing geniet omwille van "hindernis bij terugkeer"."

Betreffende de aangevoerde tegenstrijdigheden en het gebrek aan medewerking laat verzoeker gelden:

“Verzoeker bevestigt nog eens de voor het CGVS afgelegde verklaringen en stelt dat de in Noorwegen afgelegde verklaringen niet met de werkelijkheid overeenstemmen: [...]”

Verzoeker legde geen tegenstrijdigheden binnen de verklaringen voor het CGVS en bij Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn relaas was constant, gedetailleerd en vervolgens plausibel.

De tegenstrijdigheden bestaan enkel tussen de verklaringen in Noorwegen en deze in België.

Verzoeker heeft uitgelegd dat zijn procedure in Noorwegen niet goed doorliep : [...]

Voor wat betreft de procedure van verzoeker in Noorwegen is verzoeker eerlijk geweest : hij verklaarde in totaal meer dan vier jaren zonder papieren in Noorwegen te zijn gebleven, wat met de realiteit overeenkomt. Verzoeker werd inderdaad in Noorwegen uitgesloten van de Vluchtelingenstatus maar kreeg een voorlopige en verlengbare verblijfsvergunning van zeven maanden. Dit is ook wat verzoeker verklaarde : [...]

Dat verzoeker niet op de hoogte was van alle specifieke kenmerken van zijn verblijfsvergunning kan hem niet worden verweten; hij was eerlijk en verklaarde dat hij een verblijfsvergunning voor zeven maanden had gekregen. Hij legde ook uit dat deze verblijfsvergunning hem beperkte rechten gaf: [...]”.

Het verzoekschrift besluit:

“Uit de elementen van het dossier blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is om te stellen dat verzoekende partij niet het slachtoffer zal zijn van vervolgingen of ernstige schade in Eritrea.

Echter blijkt uit een grondige en zorgvuldige analyse van alle elementen van het dossier dat verzoeker het doelwit zal vormen van bedreigingen vanuit nationale overheden, ook privé-actoren zullen haar dochters ook bedreigen en vervolgen (besnijdenis), zonder dat er enige wil of mogelijkheid bestaat bij de Eritrese overheden om aan verzoekende partij een effectieve bescherming te bieden.

Er moet worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en dat hij aldus overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als vluchteling dient te worden erkend.

In subsidiaire orde, loopt verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidsproblemen die hij zal kennen in Eritrea waartegen de nationale overheden geen bescherming kunnen of willen bieden.

In zeer subsidiaire orde, en aangezien het CGVS de asielaanvraag van verzoekende partij niet zorgvuldig genoeg heeft onderzocht, dient Uw Raad de bestreden beslissing te vernietigen om bijkomende instructiemaatregelen te bevelen ten aanzien van, inter alia, de situatie van Eritrese onderdanen die in Europa een asielaanvraag hebben ingediend.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker:

“3. *Human Rights Watch, World Report 2019;*

4. *Amnesty International jaarverslag;*

5. *COI Focus”.*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea uit vrees voor problemen omwille van zijn desertie (vragenlijst DVZ, vragen 3.4, 3.5), dan wel uit vrees voor de algemene situatie (*"Non-stop militaire dienst. [...] Geen toekomst, geen hoop, je kan niet ingaan tegen hen, je moet werken zonder enige tegenkantingen. [...] Geen vrijheid van mening, geen democratie."*; notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 12).

Uit de lezing van het dossier blijkt dat verzoekers verklaringen bij de Belgische asielinstanties duidelijk niet stroken met hetgeen hij liet optekenen bij de Noorse asielinstanties inzake:

- de plaatsen waar hij gevangengenomen werd;
- de plaatsen waar hij zijn militaire training deed;
- hoe vaak en tijdens welke periode(s) hij militaire training volgde;
- de duur van zijn militaire dienst;
- zijn functie en de taken die hij tijdens zijn militaire dienst moest uitvoeren;
- zijn laatste opdracht en de omstandigheden waarin hij zich bevond voor zijn beweerde vlucht.

5. In het verzoekschrift bevestigt verzoeker de voor het CGVS afgelegde verklaringen en stelt hij dat de in Noorwegen afgelegde verklaringen niet met de werkelijkheid overeenstemmen. Hij wijst er op dat hij zijn procedure in Noorwegen niet goed doorliep, dat er vertaalfouten gebeurden, dat hij een trauma had, dat hij bang en zenuwachtig was en daardoor misschien fouten maakte of zaken verward had alsook dat hij zich in een slechte conditie bevond en niet stabiel was.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze klachten over de Noorse asielpcedure pas aanbracht nadat hij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden (notities, p. 14-16). Verzoeker laat, ook in het verzoekschrift, echter na *in concreto* aan te geven welke van zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven tijdens de Noorse asielpcedure.

Verder kan niet worden aangenomen dat verzoeker omwille van een trauma, angst, zenuwen en/of een slechte of labiele geestelijke toestand onwaarachtige verklaringen zou afleggen over zijn levensomstandigheden, zijn militaire training en zijn legerdienst in Eritrea, zoals wordt beweerd. Het vraagt immers meer doorzetting en luciditeit om valse verklaringen af te leggen dan waarheidsgetrouwe die gemakkelijker te onthouden zijn gezien verzoeker deze werkelijk heeft meegemaakt.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker Noorwegen via een lange reisweg over verschillende landen bereikte; het valt niet in te zien waarom verzoeker dergelijke inspanningen zou doen om Noorwegen te bereiken en aldaar verklaringen af te leggen die niet stroken met zijn leefwereld.

6. Gelet op wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde desertie en zijn illegaal vertrek uit Eritrea. Dat verzoeker nalaat zijn waarachtige levensomstandigheden en wijze van vertrek aan te geven, doet dan ook vermoeden dat hij meende dat zijn ware relaas en levensloop geen aanleiding zouden geven tot internationale bescherming.

Er kan dan ook enkel worden afgeleid dat verzoeker in werkelijkheid het land niet op een illegale wijze verlaten heeft, aldus met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, waarbij het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht een voorwaarde is ter verkrijging van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten (*"Eritrea: National service, exit, and return Country of Origin Information Report"* van September 2019, p. 43-45). Hieruit volgt dat verzoeker dan ook geen vervolging dient te vrezen wegens desertie en/of een illegaal vertrek uit het land.

7. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op de COI Focus die beschikbaar (stuk 5) is op de website van het CGVS en die verwijst naar de situaties van 'returnees' die worden vervolgd omdat ze schuldig zijn aan desertie en hij bij terugkeer als 'returnee' vervolgd zal worden, wordt te dezen vastgesteld dat noch uit de landeninformatie in het administratief dossier noch uit de stukken bij het verzoekschrift kan blijken dat Eritreeërs die legaal het land verlieten - en aldus vrijgesteld zijn/werden van de nationale dienstplicht - vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer.

8. In het verzoekschrift wordt gesteld dat *"rekening [moet] worden gehouden met alle elementen van de Noorse procedure en dit impliceert ook de positieve elementen van verzoeker, namelijk het feit dat hij was uitgesloten van de status, hetgeen impliceert dat hij deze had kunnen verkrijgen, en het feit dat hij is beschermd door een niet-uitzettingsclausule, wat bewijst dat vrezen in Eritrea bestaan"*, dat zijn illegaal vertrek niet werd betwist door de Noorse asielinstanties, dat *"verzoeker in de procedure in Noorwegen van het statuut werd uitgesloten, wat wil zeggen dat hij eigenlijk de voorwaarden vervuld om als vluchtelingen te worden erkend maar dat er een uitsluitingsclausule hem werd toegepast"* en *"dat verzoeker in Noorwegen over een bescherming tegen uitwijzing geniet omwille van "hindernis bij terugkeer"*.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat de beoordeling door de Noorse asielinstanties gebeurde op basis van een geheel andersluidende relaas dat in talrijke opzichten tegenstrijdig en inconsistent is met verzoekers verklaringen in België. Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker melding van fouten en verwarringen *"met de tolk, de vertaler"* en van eigen fouten omwille van een trauma, angst, zenuwen en/of een slechte of labiele geestelijke toestand die zouden hebben geleid tot het afleggen van onwaarachtige verklaringen tijdens zijn Noorse asielprocedure. Ook in het verzoekschrift wordt gesteld dat *"de in Noorwegen afgelegde verklaringen niet met de werkelijkheid overeenstemmen"*. Bijgevolg kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat de Belgische asielinstanties rekening moeten houden *"met alle elementen van de Noorse procedure"* daar hij zelf aangeeft dat de beoordeling van de Noorse asielinstanties op foutieve informatie berust.

9. De stellingen in het verzoekschrift dat Eritrea mensenrechtenschendingen begaat door de *"oneindige militaire en nationale dienstplicht"* (stuk 3), dat de Eritrese regering emigratie verbiedt en ontsnappingspogingen zwaar bestraft (stuk 3) en dat Eritreeërs die proberen te ontsnappen een risico lopen op willekeurige opsluiting, ontvoering en seksuele misbruik (stuk 4), zijn niet dienstig gezien er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers desertie en illegaal vertrek.

Integendeel, de Raad is van oordeel dat verzoeker met de toestemming van de Eritrese autoriteiten op legale wijze het land verliet en waarbij het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht een voorwaarde is.

Hoe dan ook volstaat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op voorgaande vaststellingen - in gebreke.

10. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure

neergelegde identiteitskaart, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas zoals gedebiteerd ten aanzien van verweerder en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, persoonlijke vergoelijkingen en excuses om zijn andersluidende verklaringen ten aanzien van de Noorse asielinstanties te vergoelijken, maar hij laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

13. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

14. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS